

Arrest

nr. 186 149 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 4 november 2016 elk een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster op 26 oktober 2016 reeds een asielaanvraag indiende in Spanje.

1.3. Verzoekers worden op 10 november 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 16 november 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzoeken tot terugname aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

1.5. Bij schrijven van 16 december 2016 aanvaarden de Spaanse autoriteiten de terugnameverzoeken en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 januari 2017 de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 04.11.2016 asiel in België samen met zijn echtgenote en hun op [...] geboren dochtertje. Hij is in bezit van een paspoort van Syrië met nummer [...], afgegeven op [...] en geldig tot [...].

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de echtgenote van de betrokkene op 26.10.2016 asiel vroeg in Melilla (Spanje). De betrokkene werd gehoord op 10.11.2016 en verklaarde dat hij na vertrek uit Syrië verbleef in Libanon, Egypte, Algerije en Turkije. Vanuit Turkije vloog hij naar Algerije vanwaar hij verder reisde naar Marokko. Na een verblijf van twintig dagen in de stad Nador reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Spanje (Melilla). Hij voegde toe dat hij vervolgens asiel vroeg in Spanje. Na een verblijf van drieëntwintig dagen in een opvangcentrum in Melilla reisde hij naar het Spaanse vasteland en vervolgens via Frankrijk naar België. Hij stelde dat hij in Spanje documenten ontving, maar hij gooide die naar eigen zeggen weg.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij familie heeft in België. Vanwege die reden uitte hij verzet tegen een overdracht aan Spanje.

De betrokkene verklaarde dat zijn ouders en drie van zijn broers en zussen in het Algerijnse Constantine verblijven. De ouders van zijn echtgenote verblijven in België. Volgens zijn verklaringen is zijn schoonvader een jongere broer van zijn vader.

Op 16.11.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 16.12.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat zijn schoonouders in België verblijven. Ze vroegen op 05.11.2015 asiel en verwierven op 14.01.2016 subsidiaire bescherming. Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende familie kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene betreft het schoonfamilie, wat impliceert dat artikel 16(1) in zijn geval niet van toepassing is.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet

verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn van oordeel dat uit een analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene is in België met zijn echtgenote en hun op 21.04.2015 geboren dochter. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin vanwege deze reden een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties betreffende de opvangcondities te vragen aan Spanje wensen we op te merken dat we van oordeel zijn dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. In het bovenvermelde rapport "Asylum Information Database - National Country Report - Spain" lezen we dat er geen berichten zijn van slechte opvangcondities ("In general, there have not been reports of bad conditions of reception", pagina 39) en dat gezinnen worden samengehouden ("The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis, in order to prevent tensions or conflicts (such as nationality or religious based potential situations), vulnerability or violence. Single women for example are usually placed in female-only apartments, while the same happens for single men. In this context, the unity of families is also respected, as family members are placed together", pagina 39).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tot heden tijdens zijn verblijf in België n zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Spanje zal worden opgevangen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [T.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 04.11.2016 asiel in België samen met haar echtgenoot en hun op [...] geboren dochtertje. Ze is in bezit van een paspoort van Syrië met nummer [...], afgegeven op [...] en geldig tot [...] en van het paspoort van haar dochter (nummer [...], afgegeven op [...] en geldig tot [...]).

Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 26.10.2016 asiel vroeg in Melilla (Spanje).

De betrokkene werd gehoord op 10.11.2016 en verklaarde dat ze Syrië ongeveer vijf jaar geleden verliet en vervolgens verbleef in Libanon, Egypte, Algerije en Turkije. Vanuit Turkije vloog ze naar Algerije vanwaar ze verder reisde naar Marokko. Na een verblijf van zowat een week in de stad Nador reisde ze het grondgebied van de lidstaten binnen via Spanje (Melilla). Ze voegde toe dat ze vervolgens asiel vroeg in Spanje. Na een verblijf van drieëntwintig dagen in een opvangcentrum in Melilla reisde ze naar het Spaanse vasteland en vervolgens via Frankrijk naar België.

De betrokkene stelde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze familie heeft in België. Vanwege die reden uitte ze verzet tegen een overdracht aan Spanje.

De betrokkene verklaarde dat haar ouders, haar drie jongere zussen en haar twee jongere broers in België verblijven.

Op 16.11.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 16.12.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens haar verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat haar ouders en broers en zussen in België verblijven. Ze vroegen op 05.11.2015 asiel en verwierven op 14.01.2016 subsidiaire bescherming. Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De betrokkene is meerderjarige en heeft een eigen gezin en haar in België verblijvende familie kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor dd. 10.11.2016 verklaarde drie maanden zwanger te zijn. Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. In het geval van de betrokkene wensen we te benadrukken dat de betrokkene niet alleenstaand is en bijgestaan wordt door haar echtgenoot. Op grond van de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat haar

zwangerschap een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende familie impliceert en zou nopen tot de nabijheid van haar familie.

De betrokkene is in België met haar echtgenoot en hun op 21.04.2015 geboren dochter. Ze verklaarde zwanger te zijn. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties betreffende de opvangcondities te vragen aan Spanje wensen we op te merken dat we van oordeel zijn dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Er kan ons inzien bezwaarlijk worden gesteld dat in Spanje geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. In het bovenvermelde rapport "Asylum Information Database - National Country Report - Spain" lezen we dat er geen meldingen zijn van slechte opvangcondities ("In general, there have not been reports of bad conditions of reception", pagina 39) en dat gezinnen worden samengehouden ("The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis, in order to prevent tensions or conflicts (such as nationality or religious based potential situations), vulnerability or violence. Single women for example are usually placed in female-only apartments, while the same happens for single men. In this context, the unity of families is also respected, as family members are placed together", pagina 39).

De betrokkene bracht tot heden tijdens zijn verblijf in België geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar dochter een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar dochter bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen te benadrukken dat de Spaanse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en haar gezin en volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele lopende behandelingen, medicatie of noodzakelijke bijkomende maatregelen.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn van oordeel dat uit een analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje

dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Musüm v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

“Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aa de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde

zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attachés to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Art 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Hoedanigheid van de asielprocedure: het niet schorsend karakter van de beroepsprocedure

1.

Voor wat betreft de beroepsfase blijkt uit het AIDA-rapport dat als een asielaanvraag een aanvraag indient en de aanvraag ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot een schorsing van de terugkeer.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Spain, april 2016", blz. 19:

"When the asylum applicant wants to appeal against the first instance decision, there are two types of appeals he or she can lodge:

{a) An administrative appeal for reversal (Recurso de reposición); or

(b) A judicial appeal before the Chamber of the National High Court (Audencia Nacional).

None of these two appeals have automatic suspensive effect, and none of them foresee a hearing of the applicant."

In een arrest van 22 april 2014 werd Spanje voor deze schrijnende situatie op de vingers getikt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het EHRM aanvaarde de kritiek van verschillende mensenrechtenorganisaties, dat een beroepsprocedure zonder automatisch schorsend effect geen effectief rechtsmiddel uitmaken in de zin van art. 13 EVRM.

Zie hieromtrent EHRM, n° 6528/11, A.C. en andere t/ Spanje, 22 april 2014, blz. 29:

"La Cour rappelle a cet égard que lorsqu'un individu se plaint de manière défendable que son renvoi l'exposerait à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, les recours sans effet suspensif ne peuvent être considérés comme effectifs au sens de l'article 35 § 1de la Convention."

Samenvattend kan dus worden gesteld dat verzoekers het risico lopen dat, indien de asielaanvraag ongegrond verklaard wordt, zij louter een rechtsmiddel kunnen aanwenden dat niet voldoet aan de vereisten van art. 14 EVRM.

Door het niet-schorsend karakter van deze beroepsprocedure riskeren zij naar Syrië te worden uitgezet, hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

2.

Bovendien toont de praktijk aan dat deze beroepsprocedures bijzonder lang aanslepen.

Gelet op het feit dat de maximale duur dat asielzoekers in een opvangcentrum kunnen verblijven slechts één jaar bedraagt, is dit een bijzonder problematisch gegeven.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Spain, april 2016", blz. 19

"Nonetheless, it should be kept in mind that there is no deadline for the Court to decide, and that the average time for ruling is from 1 to 2 years. During this period, if the applicant has expired its maximum duration within the asylum reception system (12 months), the person will have no reception conditions."

Niet alleen is de kans dus reëel dat zij tijdens hun niet-schorsende beroepsprocedure worden uitgewezen, bovendien lopen zij het risico dat de maximumperiode dat zij in een opvangcentrum kunnen verblijven verstrijkt tijdens hun beroepsprocedure en zij aldus op straat komen te staan.

Dit maakt uiteraard een onmenselijke behandeling uit in de zin van art. 3 EVRM

b. Nopens de inadequate opvangmogelijkheden en overbevolking van de asielcentra

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Spanje de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Spanje.

Er zijn aanzienlijke indicaties dat de huidige opvangstructuur in Spanje niet is aangepast aan deze toevloed.

Zie hieromtrent bvb. "Spain: A Precarious Gateway to Europe for Syrian Refugees", Inter Press Service News Agency, integraal te raadplegen op <http://www.ipsnews.net/2014/07/spain-a-precarious-gateway-to-europe-for-syrian-refugees/> (stuk 5):

Zie hieromtrent:

"The conditions for refugees 'are quite bad' in Spain, which is why '98 percent of Syrians' move on to other countries where they may have relatives or believe there are better facilities and economic assistance, especially France, Germany or Sweden.

(...)

According to the UNHCR report 'Syrian Refugees in Europe: What Europe Can Do to Ensure Protection and Solidarity', published Jul. 11, the CETI was housing 2,161 people as of Jun. 12, when its maximum capacity is 480. Among them were 384 Syrian adults and 480 children."

Deze schrijnende situatie wordt overigens bevestigd in het "2015 Report: Situation of refugees in Spain and Europe. Executive Summary", afkomstig van de Comisión Espanola de Ayuda ai Refugiado. (stuk 6) Meer nog, dit feitelijk element wordt zelfs aanvaard door uw Raad.

In een arrest nr. 164 808 dd. 26 maart 2016 besloot uw Raad dat de overdracht aan Spanje van een gezin Syrische asielzoekers diende te worden geschorst wegens een risico op onmenselijke behandeling ten gevolge van de ondermaatse opvangmogelijkheden.

Specifiek merkte de Raad het volgende op:

"Cependant, bien que traditionnellement les moyens destinés à l'attention de ce groupe ont permis un service de qualité dans le passé, ceux-ci n'ont pas augmenté, ce qui crée des situations d'indigence propices à des mouvements secondaires vers d'autres pays où certains réfugiés ont de la famille ou peuvent trouver des conditions plus favorables. Pour le moment, il y a environ 300 personnes sur des listes d'attente pour pouvoir accéder à une des 900 places d'accueil actuellement disponibles pour les demandeurs d'asile et réfugiés, en ce compris des familles avec enfants mineurs, des femmes enceintes et des personnes malades." (blz. 23)

Thans kan verwerende partij bezwaarlijk voorstellen dat de opvangmogelijkheden in Spanje voldoende zijn.

c. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Spanje wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Spanje en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Spanje gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Spanje in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De inhoud verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekers in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen bij overdracht aan Spanje niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekers slagen er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen, volstaat de vaststelling dat deze aangehaalde rechtspraak niet toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht en dit in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij

verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt

verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

2.2.5. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-reglementering het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (*HvJ, Grote Kamer*, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. *HvJ, Grote Kamer*, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.6. Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.7. Allereerst gaat de Raad na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Spaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekers, als

asielzoekers en Dublinterugkeerders, behoren tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van verzoekers er op neer dat in Spanje de beroepsprocedure tegen een afgewezen asielaanvraag niet schorsend is, dat deze beroepsprocedures bijzonder lang aanslepen terwijl de maximale duur dat asielzoekers in een opvangcentrum kunnen verblijven slechts één jaar bedraagt en dat er sprake is van inadequate opvangmogelijkheden en een overbevolking in de asielcentra. Zij betogen dat deze algemeen gekende gegevens niet voldoende werden onderzocht en wel degelijk wijzen op systeemfouten die maken dat zij dreigen te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoekers aan Spanje met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat hij hierbij verwijst naar relevante, gezaghebbende informatiebronnen. Verweerder verwijst naar het *“Asylum Information Database – National Country Report – Spain”* zoals dit tot stand kwam onder meer onder de coördinatie van de European Council on Refugees and Exiles en up-to-date tot 18 april 2016 (hierna: het AIDA-rapport), het *“Dublin II-Regulation National Report – Spain”* van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 en een rapport van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa van 9 oktober 2013. Deze eerste twee rapporten handelen specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Deze stukken zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verweerder benadrukt dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951 en het EVRM en asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpt. Hij stelt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Spanje de asielaanvragen niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zal onderzoeken en hierbij de Europeesrechtelijke minimumnormen zal respecteren. Hij merkt ook op dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verweerder wijst er ook op dat Spanje de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag aanvaardde op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening en op het in het tweede lid van deze bepaling gestelde dat *“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”* Hij stelt dat aldus de Spaanse autoriteiten na overdracht van verzoekers het onderzoek van hun asielaanvragen zullen aanvangen of hervatten indien verzoekers dit wensen en de Spaanse autoriteiten de asielverzoeken zullen onderzoeken en verzoekers niet zullen verwijderen naar hun land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van deze verzoeken. Verweerder stelde verder vast dat voor Spanje bezwaarlijk kan worden voorgehouden als zouden er geen opvangmogelijkheden zijn en uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen meldingen zijn van slechte opvangcondities. Verweerder is van oordeel dat gelet op de door hem gehanteerde bronnen, zoals hierboven weergegeven, niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij motiveert dat het enkele feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en de behandeling van asielzoekers in Spanje niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen.

Verweerder heeft zich aldus geenszins beperkt tot een loutere verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, doch heeft in onderhavig geval aan de hand van relevante, gezaghebbende rapporten onderzocht of het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje tekort schieten derwijze dat een overdracht van verzoekers aan dit land zou zijn verhinderd op grond van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij zag hiertoe evenwel geen of onvoldoende aanwijzingen.

Verzoekers wijzen er in de eerste plaats op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het instellen van de beroepsprocedure tegen een beslissing tot afwijzing van het asielverzoek niet automatisch leidt tot een schorsing van de terugkeer. Zij wijzen ook op een arrest van het EHRM van 22 april 2014 inzake Spanje (A. C. e.a. t. Spanje, nr. 6528/11). Zij betogen aldus in Spanje niet te kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel en aldaar het risico te lopen op een verwijdering naar hun herkomstland

hangende de beroepsprocedure. Daarnaast wijzen zij op de lange duur van de beroepsprocedures, met name – volgens het AIDA-rapport – één tot twee jaar.

De Raad stelt vast dat in het AIDA-rapport enkel kan worden gelezen dat noch het administratieve beroep noch het jurisdictionele beroep dat kan worden ingesteld tegen de afwijzing van een asielaanvraag een automatisch schorsend effect heeft. Op geen enkele wijze wordt in dit rapport gewag gemaakt van concrete problemen ter zake of van gevallen waarin asielzoekers in de reguliere procedure dreigen te worden verwijderd naar hun herkomstland vooraleer hun beroepsprocedures zijn afgerond. Wezenlijk blijkt zelfs niet dat in hoofde van asielzoekers in de reguliere procedure hangende de beroepstermijn of de behandeling van het beroep reeds een terugkeerbesluit wordt genomen, laat staan dat er sprake zou zijn van een concrete gevallen waarin tot een effectieve verwijdering werd overgegaan.

In het door verzoekers zelf nog aangebrachte rapport van de Comision Espanola de Ayuda at Refugiado van 2015 wordt, in de concrete bespreking inzake ernstige tekortkomingen in de asielprocedures alsook in de aanbevelingen, ook enkel gewag gemaakt van een mogelijk probleem in de effectiviteit van het beroep aan de grens of in versnelde procedures en niet in de reguliere procedures. Ook het arrest A.C. en anderen tegen Spanje van het EHRM van 22 april 2014 waarnaar verzoekers verwijzen, heeft betrekking op een versnelde procedure en het ontbreken van een schorsend beroep dat volgt op een versnelde procedure. In casu hebben verzoekers een hangende asielaanvraag in Spanje en op geen enkele wijze maken zij aannemelijk dat hun asielaanvragen in Spanje volgens een versnelde en niet volgens de reguliere procedure zullen worden behandeld. Aldus blijkt niet dat zij zonder meer naar dit rapport of dit arrest kunnen teruggrijpen.

Verzoekers tonen niet met concrete elementen aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen om te worden gerepatriëerd naar hun herkomstland vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet internationale bescherming behoeven of dat de Spaanse instanties hen zullen verwijderen naar hun land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming en voordat zij hun beroepsprocedures hebben kunnen uitputten. Wat de gewone procedure betreft liggen hiervoor geen concrete aanwijzingen voor en verzoekers maken niet aannemelijk dat zij niet de gewone procedure kunnen doorlopen. Het AIDA-rapport benadrukt bovendien dat de grote meerderheid van Syriërs (90.8%) subsidiaire bescherming wordt gegeven en al zeker wordt nergens gewag gemaakt van Syrische asielzoekers die door Spanje zouden worden teruggestuurd naar hun herkomstland. Nu geen concrete aanwijzingen voorliggen dat verzoekers in hun situatie in dit verband enige concrete en reële vrees moeten hebben, kan een onvoldoende onderzoek op dit punt evenmin worden vastgesteld.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt nog niet dat asielzoekers en Dublinterugkeerders die worden overgedragen aan Spanje worden geconfronteerd met systematische tekortkomingen in de asielprocedure derwijze dat zij een reëel risico lopen om te worden verwijderd naar het herkomstland zonder een gedegen en grondig onderzoek van hun asielverzoek. Het loutere gegeven dat de beroepsprocedure gemiddeld een tot twee jaar bedraagt, is ook onvoldoende om tot dit zwaarwichtige besluit te komen.

In tweede instantie wijzen verzoekers er op dat de beroepsprocedures bijzonder lang kunnen aanslepen, met name één tot twee jaar, terwijl de maximale duur dat asielzoekers in een opvangcentrum kunnen verblijven slechts één jaar bedraagt. Zij betogen aldus het risico te lopen om in de loop van hun asielprocedures op straat te belanden.

De Raad stelt vast dat het AIDA-rapport (p. 36-41) hieromtrent leert dat asielzoekers die geen eigen bestaansmiddelen hebben, zullen worden voorzien van onderdak en sociale diensten zodat is voldaan aan hun basisbehoeften, dit vanaf het indienen van de asielaanvraag tot het vervolmaken van het integratieproces. Het opvangsysteem is onderverdeeld in drie fases, waarbij de toegekende materiële voorzieningen gradueel worden ingeperkt en met autonomie en sociale integratie in de laatste fase. In de praktijk wordt een bewijs van een gebrek aan financiële middelen enkel vereist in een tweede fase. In 2014 werd het opvangsysteem geherstructureerd, waarbij een initieel bijkomende fase werd toegevoegd van opvang in hostels en hotels voor asielzoekers die nog geen afspraak hadden kunnen maken voor de registratie van hun asielaanvraag. In september 2015 werd een besluit aangenomen dat de capaciteit van het opvangsysteem verhoogde om opvang te kunnen voorzien voor alle asielzoekers, gelet op een toename in het aantal aanvragen. Er wordt positief geantwoord op de vraag of ook in de beroepsprocedure materiële opvangvoorzieningen worden geboden. In een eerste fase van opvang, die maximum zes maanden duurt – ofwel de voorziene duur van de behandeling van de asielaanvraag in eerste aanleg –, is er sprake van opvang in een opvangcentrum. In een tweede fase wordt opvang

voorzien op de private markt, om de autonomie binnen de Spaanse samenleving te bevorderen. Bij de toekenning van een opvangplaats wordt de eenheid van het gezin gerespecteerd. De maximale duur van het verblijf van asielzoekers in het opvangsysteem bedraagt achttien maanden, omwille van het systeem in drie fases waarbij de asielzoeker gradueel wordt voorbereid om autonoom in de gastlidstaat te leven. Asielzoekers wier aanvraag is afgewezen kunnen in de opvangvoorzieningen blijven tot de maximale duur is bereikt. Bij het toewijzen van de opvang wordt rekening gehouden met eventuele noden of een bijzondere kwetsbaarheid. Er wordt melding gemaakt van een permanent opvolgingsmechanisme. Bijkomend wordt er ook nog op gewezen dat de meest kwetsbare profielen toelating kunnen krijgen tot een opvang van langere duur, tot in totaal twee jaar. In het AIDA-rapport (p. 35) kan ook worden gelezen dat Syriërs in grote meerderheid subsidiaire bescherming wordt toegekend en dat geen *'case by case assessment'* wordt doorgevoerd voor het verkrijgen van internationale bescherming. In het licht hiervan liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de asielaanvragen van Syrische asielzoekers langdurig zouden aanslepen derwijze dat zelfs de maximale opvangduur voor kwetsbare asielzoekers zou verstrijken vooraleer er een definitieve beslissing valt. Het AIDA-rapport (p. 42) leert verder ook nog dat asielzoekers onmiddellijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt in het algemeen en dit ongelimiteerd. Opvangcentra organiseren ook beroeps- en taalopleidingen. De drie NGO's die instaan voor het beheer van de opvangcentra hebben het *"Ariadna Netwerk"* opgestart, oftewel een omvattend actieplan met als doel tegemoet te komen aan de specifieke noden in termen van arbeidsintegratie van asielzoekers.

In het licht van hetgeen voorafgaat, in het bijzonder het voorhanden zijn van een opvangsysteem dat is gericht op een graduele zelfredzaamheid en integratie in de Spaanse samenleving waarbij voor de meeste kwetsbare personen alsnog is voorzien in een mogelijke verlenging van de opvang tot twee jaar, kan niet worden vastgesteld dat de algemene opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen kennen die maken dat asielzoekers niet langer kunnen worden overgedragen aan Spanje omdat zij als groep worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Nu geen concrete aanwijzingen voorliggen van een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij overdracht aan Spanje blijkt ook op dit punt nog geen onvoldoende onderzoek in het licht van deze bepalingen.

In derde instantie betogen verzoekers dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Spanje rekening diende te worden gehouden met de massale instroom van asielzoekers in dit land. Zij stellen dat er aanzienlijke indicaties zijn dat de huidige opvangstructuur in Spanje niet is aangepast aan deze toevloed. Zij maken gewag van inadequate opvangvoorzieningen en een overbevolking in de asielcentra.

Verzoekers verwijzen in dit verband allereerst naar een persartikel van juli 2014, waarin twee Syriërs vertellen dat volgens hen de condities voor vluchtelingen in Spanje slecht zijn, of toch slechter dan in bepaalde andere lidstaten van de Europese Unie, en dit is waarom het merendeel van de Syriërs ervoor kiest om door de reizen naar andere lidstaten waar zij familieleden hebben of waarvan zij geloven dat er betere faciliteiten en economische bijstand is. Dit laatste wordt bevestigd door een coördinator van CEAR, een onafhankelijke humanitaire organisatie. In dit artikel wordt verder gewag gemaakt van 4.502 asielaanvragen in 2013 in vergelijking met 2.588 in 2012, op een totaal van 435.000 asielzoekers die dat jaar naar Europa kwamen. Niettegenstaande dit een stijging is van het aantal asielzoekers in Spanje kan aldus niet worden gesproken van een massale instroom van asielzoekers in dat land die in deze hoedanigheid recht op opvang hebben, zoals verzoekers het willen doen voorkomen. Integendeel zelfs. Het artikel spreekt zich bovendien als dusdanig ook niet uit over de al dan niet toereikende opvangcapaciteit in Spanje en hierin kan als dusdanig evenmin worden gelezen dat de opvangvoorzieningen niet adequaat zouden zijn. Aan de hand van dit persartikel – dat is gesteund op een veel beperkter onderzoek dan onder meer het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport, up-to-date tot 18 april 2016, en aldus ook minder gezaghebbend is, en dat bovendien ook veel minder recent is – weerleggen verzoekers in geen geval de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat onder meer gelet op voormeld AIDA-rapport voor Spanje bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat er geen opvangmogelijkheden zijn en in het AIDA-rapport geen meldingen zijn van slechte opvangcondities. Uit dit artikel blijken geen structurele opvangproblemen in Spanje die maken dat een adequate opvang en behandeling van asielzoekers niet is gegarandeerd en die ertoe leiden dat asielzoekers slachtoffer dreigen te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen. Het gegeven dat de geïnterviewde Syriërs niet op alle punten positief zijn over hun ontvangst in Spanje en het gegeven dat andere lidstaten mogelijk in een betere opvang of een snellere procedure voorzien, is niet zwaarwichtig genoeg om tot deze vaststelling te kunnen komen. De in dit artikel aan het woord gelaten Syrische asielzoekers bevestigen bovendien allen dat zij wel degelijk opvang, eten, kledij, een maandelijks financieel bedrag alsook Spaanse

taallessen en jobtraining hebben gekregen dan wel dat zij in de mogelijkheid zijn economisch actief te zijn. In zoverre dit artikel ingaat op de omstandigheden van opvang in de enclaves van Ceuta en Melilla, meer concreet in de zogenaamde CETI in deze enclaves, stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van hun overdracht aan Spanje in het bezit zullen worden gesteld van een doorlaatbewijs. Verzoekers komen in geheel andere omstandigheden Spanje binnen. Zij komen Spanje nu binnen in de hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming. Er liggen geen stukken, of indicaties, voor waaruit blijkt dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje, en die aanvankelijk via Ceuta of Melilla het grondgebied van de Europese Unie zijn binnengekomen, worden teruggestuurd naar deze enclaves om de behandeling van hun asielverzoek af te wachten.

Ter staving van het door hen gestelde, verwijzen verzoekers in tweede instantie naar een rapport over de situatie van vluchtelingen in Spanje en Europa van 2015 van de '*Comision Espanola de Ayuda at Refugiado*'. Op geen enkele wijze verwijzen verzoekers evenwel naar enige concrete passage in dit rapport. De Raad stelt vast dat op basis van dit rapport, wat de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders betreft, evenmin blijkt dat zij geen opvang kunnen verkrijgen of dat er sprake is van ontoelaatbare opvangomstandigheden. Er wordt weliswaar gesteld dat er sprake is van een overbevolking in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, doch deze stellingname is bijzonder algemeen en wordt niet concreet geduid of gestaafd. Er blijkt aldus ook niet of hierbij enkel wordt gedoeld op de opvangcentra in Ceuta of Melilla, waar hieromtrent inderdaad problemen zijn gerapporteerd, of ook op het vasteland. Een dergelijke algemene en niet nader toegelichte ponering vermag de bevindingen die verweerder op dit punt haalt uit het AIDA-rapport – met name dat daaruit nog geen structurele tekortkomingen voor het verkrijgen van een opvangplaats blijken, gezinnen worden samengehouden en er geen melding wordt gemaakt van onacceptabele levensomstandigheden – niet te weerleggen. De Raad stelt andermaal vast dat het AIDA-rapport een concreter en nauwgezet onderzoek omvat naar de situatie voor Dublinterugkeerders in Spanje en aldus ook de voorkeur geniet. In dit stuk wordt verder gesteld dat Spanje slechts 0.95 % van het aantal asielaanvragen in de Europese Unie kent. Een massale instroom van asielzoekers, of een aan deze massale instroom niet aangepaste opvangstructuur, blijkt andermaal niet. De verschillende aanbevelingen die in dit rapport worden vermeld, handelen verder ook niet specifiek over de opvangcapaciteit of over onacceptabele opvangomstandigheden. De vermeldingen in dit rapport zijn nog niet van aard de beoordeling in de bestreden beslissingen te kunnen weerleggen dat gelet op het AIDA-rapport dient te worden aangenomen dat verzoekers als asielzoekers en Dublin-terugkeerders een opvangplaats zullen kunnen krijgen en hierin geen meldingen zijn van slechte opvangcondities. In zoverre in het rapport nog wordt ingegaan op de effectiviteit van het beroep of op de situatie in de enclaves in Ceuta en Melilla – of aan de Spaans-Marokkaanse grens –, kan worden gewezen op de eerdere bespreking dienomtrent. Waar verder in het rapport melding wordt gemaakt van problemen inzake de detentie maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Spanje onder de Dublinreglementering dan dienen te vrezen voor een detentie. Hiervoor liggen geen concrete aanwijzingen voor. De relevantie van het rapport op dit punt blijkt in casu dan ook niet. In het stuk wordt verder ingegaan op de volgens de auteurs algemene tekortkomingen van de Europese Unie, waaronder dus ook Spanje, in de omgang met de wereldwijde migratieproblematiek, op het gemeenschappelijk asielbeleid van de Europese Unie, op de omgang van Spanje met asielaanvragen van onderdanen uit Oekraïne en Mali en over de asielprocedures aan de grens of van verstekelingen of slachtoffers van mensenhandel, doch er blijkt niet dat deze passages in casu – in de situatie van Syrische asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje – dan enige relevantie hebben of aannemelijk kunnen maken dat verzoekers zullen worden geconfronteerd met systemische tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen als asielzoekers / Dublin-terugkeerders. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat Dublinterugkeerders terechtkomen in een versnelde procedure. In zoverre ten slotte wordt gewezen op een vermindering van de publieke uitgaven die een sociale en arbeidsrechtelijke integratie van asielzoekers en vluchtelingen bemoeilijken waarbij wordt opgemerkt dat werkloosheid, jobonzekerheid en armoede kwetsbare personen zoals asielzoekers en vluchtelingen extra hard treffen en er sprake is van moeilijkheden om diploma's en professionele ervaring uit het herkomstland te zien erkend, weerlegt dit andermaal nog niet dat verzoekers een adequate opvang zullen kunnen genieten bij overdracht aan Spanje. Het gegeven dat het integratieproces kan worden bemoeilijkt door beperkte budgetten wegens de economische crisis, is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat er actueel sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor asielzoekers waardoor zij niet langer aan Spanje mogen worden overgedragen. Het rapport laat ook niet toe vast te stellen dat de situatie in Spanje op dit punt, rekening houdende met het beheersbare aantal asielaanvragen dat dit land krijgt te verwerken, dermate ernstig is te noemen dat dit een voldoende, binnen relatief korte termijn bereikbare integratie in het land om zelfredzaam te kunnen zijn onrealistisch of illusoir maakt.

De beknopte weergave van of citaat uit het aangevoerde rapport / artikel laat niet toe te besluiten dat de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat verzoekers als asielzoekers en Dublin-terugkeerders een reëel en actueel risico zullen lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Spanje strijdig zou zijn met die bepalingen. Aan de hand van de beide bij het verzoekschrift gevoegde stukken kan andermaal enig onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen de relevante motieven van de bestreden beslissingen, gesteund op onder meer concrete rapporten met betrekking tot de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders in Spanje, te weerleggen. Er blijkt ook geenszins dat de door verweerder aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie voor asielzoekers in Spanje of dat deze zich baseert op *“foutieve informatie”*. Evenmin blijkt dat verweerder informatie zou achterhouden waar hij enkele gezaghebbende bronnen heeft verzameld op basis waarvan hij de situatie in Spanje beoordeelt, waaronder het AIDA-rapport dat specifiek ook handelt over Dublin-terugkeerders en een zeer grondig onderzoek behelst, onder meer naar de asielprocedure en opvangvoorzieningen en dit ook met oog zowel voor het wetgevend kader als de praktijk.

2.2.8. Vervolgens dient te worden nagegaan of verzoekers met hun betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

De Raad stelt op basis van de stukken van het dossier vast dat verzoekers werden gehoord inzake de toepassing van de Dublin III-verordening. Zij betwisten niet dat zij in het kader van dit gehoor, gevraagd om welke specifieke reden(en) zij besloten asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen hebben die zich volgens hen verzetten tegen een overdracht aan Spanje, aangaven voor België te hebben gekozen omdat zij hier familie hebben. Om deze reden verzetten zij zich tegen een overdracht aan Spanje. Verweerder kon in het licht van deze verklaringen in alle redelijkheid oordelen dat verzoekers geen gewag hebben gemaakt van *“ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens [het] verblijf in Spanje die door [hen] als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Verweerder hield vervolgens ook nog rekening met de verklaring van verzoekster dat zij zwanger is. Hij oordeelde dat gelet op dit gegeven in casu nog niet blijkt dat bijzondere garanties inzake adequate opvangvoorzieningen dienen te worden gevraagd, gelet op het arrest Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014 (nr. 29217/12). Verweerder motiveerde in dit verband dat de bevindingen van het EHRM in zijn arrest Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op de thans voorliggende zaak. Verweerder stelde dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met die in Spanje, nu wat Spanje betreft niet kan worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn en er evenmin concrete aanwijzingen zijn dat het gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Hij benadrukte dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van slechte opvangcondities (*“In general, there have not been reports of bad conditions of reception”*, pagina 39) en dat gezinnen worden samengehouden (*“The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis, in order to prevent tensions or conflicts (such as nationality or religious based potential situations), vulnerability or violence. Single women for example are usually placed in female-only apartments, while the same happens for single men. In this context, the unity of families is also respected, as family members are placed together”*, pagina 39). Hij stelde ook vast dat verzoekster geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar dochter een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar dochter bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij wees er hierbij ook nog op dat de Spaanse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van het gezin en volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele lopende behandelingen, medicatie of noodzakelijke bijkomende maatregelen. Verzoekers gaan als dusdanig niet in op deze voorziene motivering en weerleggen deze aldus ook niet.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen specifieke redenen ontleend aan hun concrete situatie weerhield die zich verzetten tegen een overdracht aan Spanje, gelet op artikel 3 van het EVRM.

2.2.9. Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.2.10. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, en evenmin van de hierin vervatte zorgvuldigheidsplicht.

2.2.11. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan ook niet worden vastgesteld.

2.2.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS